

На следното утро, преди пукването на зората, съоръжие въ ржка, застанахъ въ края на гората. Както си и знаяхъ, отъ всички страни се чуваше рева на дивитѣ звѣрове. Всѣка секунда очаквахъ да ме нападнатъ и разкъсатъ. Азъ обаче стояхъ и успѣхъ да рания съ стрела, а после да убия съ копието си една малка дива свиня. Убихъ и една маймунка и два папугала. Нарамихъ товара си и се върнахъ въ колибата.

Баща ми занесе на бѣлитѣ убититѣ животни и получи въ замѣна нѣколко ножа, шепи гвоздеи и една бутилка отъ сжщата „огнена вода“. Той я изпи пакъ наведнажъ и лежа пиянъ нѣколко часа. Когато се събуди, каза ми:

— Бѣлитѣ искатъ риба. Вземиутре лодката и иди по-навжтре въ морето да наловишъ повече риба. Искат ми се да откопча отъ бѣлитѣ пушка и барутъ каквито има съседътъ Самъ, пъкъ трѣбва да си взема и още малко огнена водица.

— Ами азъ не мога самъ да се разправамъ съ лодката, — казахъ азъ — Ти знаешъ, татко, че навжтре въ морето, дето ме прашашъ, вълнитѣ сж голѣми и ще обърнатъ лодката ми . . .

— Голѣма работа! Ще изплувашъ! — отговори баща ми и спокойно се изтегна подъ дървото.

Благодарение на муската, която носѣхъ на шията си, можахъ да закарамъ благополучно лодката си на указаното мѣсто и наловихъ много риба. Много уморенъ, върнахъ се на брѣга, дето ме чакаше вече баща ми. Той грабна изъ ржцетѣ ми кошницата съ рибата и се затече въ палатката на бѣлитѣ. Трѣбваше самъ да изтегля лодката на пѣсѣка и да завлѣка въ кжщи лопатитѣ и мрежата.

Баща ми скоро се върна. За рибата му дадохъ